

трѣва да си отворимъ очитѣ; за да осѣ-
щамы при себе си Бога, трѣва да мы-
слимъ за Него. И тѣй прѣдставѣте си Го,
прѣдставѣте си, че Той е сега тѣка съ
насъ, заѣчѣте на тѣзи мысля сичкото
ваше вниманіе, — и вѣй ще Го осѣтите,
ще почѣткватъ Неговото присѣтствіе.
Вѣй тогазъ ще кажете съ апостола Фома:
Господь мой и Богъ мой.

Тѣй, Богъ присѣтствѣва ввредъ; но и-
ма мѣста, въ които Той особено присѣт-
ствѣва, въ които Той прѣимѣщественно
ѣвава Своето бытіе. Кои ли сѣ тѣзи мѣ-
ста? Таквози мѣсто е небето. Небето е
любимото Божіе жилище, прѣстолъ на Не-
говата слава; тамъ сонмытъ на скетын-
тъ и безчисленното множество ангелы не-
прѣстанно Го славословѣтъ. О, да бы и
насъ Господь сподобилъ на тѣй! Заради
тѣй нѣй сичкы тѣй обичамы да гледа-
мы на небето, заради тѣй е намъ тѣй
утѣшително да са възносамы тамъ. Да,
тамъ посрѣдъ славословіята живѣе на-
шыйтъ Богъ, тамъ и нѣй нѣкога ще жи-
вѣймы. Но има и на земата мѣсто осо-
бенно за Божіето присѣтствіе: то е — све-
тата църква. Светата църква е — второ
небе, второ жилище Божіе, вторый домъ
Божій. Въ нея има и прѣстолъ Неговъ;
въ нея и небеснытъ силы невидимо Мѣ